

úpadce sprostěn povinnosti svým věřitelům dodatečně nahraditi schodek, který utrpěli —, vztahovati na věřitele I. a II. třídy, a tudíž ani na pohledávku dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Vycházel-li tedy žal. úřad z názoru, že předepsaná dávka, jsouc dávkou veřejnou (II. třída konkursních pohledávek), nezanikla tím, že nebyla přihlášena ke konkursu zakončenému nuceným vyrovnáním, a proto nepřiznal st-li odpis, resp. vrácení dávky, nelze shledávati, že by výrok ten odporoval zákonu.

Č. 8491.

Zaměstnanci veřejní. — Četnictvo: O pensijních nárocích příslušníků bývalého rak. a býv. uher. četnictva.

(Nález ze dne 14. března 1930 č. 4166.)

V ě c: Emerich L. v St. proti oddělení ministerstva vnitra v Bratislavě o přiznání pense, resp. odbytného.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-l byl před převratem příslušníkem býv. uher. četnictva. Podáním z 15. září 1924 žádal, aby mu bylo přiznáno odpočívání. Výnosem min. vnitra z 12. října 1925 byl st-l přijat do evidence čsl. četnických pensistů. Byv výnosem min. pro Slov. ze 14. ledna 1927 vyzván, aby za účelem konečného vyřízení své pensijní záležitosti hodnověrným způsobem prokázal výši posledního v akt. službě pobíraného služného (žoldu) a četnického přídavku, oznámil st-l podáním z 19. ledna 1927, že podle knížky vykazuje roční služné (žold) 1.000 K a 200 K jako déle sloužící četník a 300 K měsíčního drah. přídavku.

Nař. rozhodnutím bylo na základě výn. min. vnitra z 12. října 1925, kterým byl st-l převzat do evidence čsl. četnických pensistů, st-li poukázáno v důsledku jeho skutečně odsloužené, do pense započítatelné služ. doby od 1. října 1909 do 6. prosince 1909 a od 1. srpna 1911 až do státního převratu, t. j. do 28. října 1918, odbytné ve smyslu § 2 zák. č. 194/20 ve výši dvojnásobné částky st-lem dne 28. října 1928 pobíraných požitků (služné 1.000 Kč a četn. přídavek 200 Kč), t. j. odbytné 2.400 Kč.

O stížnosti uvažoval nss následovně.

Podle § 76 zák. č. 153/23 platí pro nároky gážistů býv. rak. a uher. četnictva, nepřevzatých do činné služby v čsl. četnictvu, obdobně ustanovení zák. č. 194/20 s některými modifikacemi, a zejména i s tou změnou, že k základně pro vyměření odbytného a odpočívání, stanovené v § 2 zák. č. 194/20, připočítá se též četnický, resp. služ. přídavek.

Stížnost namítá, že st-li měl býti přiznán nárok na pensi, nikoli na odbytné, ježto prý válečné roky dlužno počítati dvojnásobně, takže st-l vykazuje započítatelnou služ. dobu nikoli 9, nýbrž 13 roků, z níž prý mu vyplývá nárok na běžnou pensi.

Námítka tato jest bezdůvodná, ježto § 2 odst. 3 zák. č. 194/20 jako předpoklad pro přiznání pense stanoví skutečnou služební dobu (slou-

žily-li takovéto býv. voj. aktivní osoby skutečně nejméně 10 roků), a nepočítá tedy s připočtením vál. roků. Nemá tedy st-l nároku na to, aby do doby rozhodné pro přiznání pense byly vál. roky započteny dvojnásobně. — — —

Č. 8492.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: * Výrazem »meubles« ve dvorském dekretu ze 13. září 1804 sb. pol. zák. svaz. 22 č. 31 o přiznání odškodného při přeložení státních zaměstnanců nelze rozuměti toliko nábytek ve vlastním slova smyslu, nýbrž také jiné bytové zařízení (svršky).

(Náiez ze dne 14. března 1930 č. 4.168.)

V ě c: Bohuslav H. v T. proti ministerstvu financí o náhradu stěhovacích výloh.

V ě c: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Dne 10. listopadu 1927 předložil st-l, vrch. fin. rada, cestovní účet za přesídlení z P. do T. V účtě tomto účtoval mimo jiné položky i služné za 1 měsíc v obnosu 3.250 Kč. Byv výnosem z 24. listopadu 1927 vyzván, aby prokázal, že měl v P. byt opatřený vlastním nábytkem a že tento nábytek do T. přestěhoval nebo že nábytek v P. zcizil a pořídil si v T. nábytek nový, sdělil st-l dne 30. listopadu 1927, že sice v P. vlastního nábytku neměl, že však měl sbírku obrazů čítající 19 originálů a knihovnu a že náklady spojené s opatřením beden, s balením obrazů a dopravou, jakož i opravou poškozených rámu převyšují náklad na dopravu poškozeného mládeneckého nábytku. Žádal proto o přiznání odškodného ve výši jednoměsíčního služného ve smyslu dekretu dv. kanc. ze 13. září 1804 odst. 3. Když však fin. ředitelství v Brně výnosem z 9. prosince 1927 položku 3.250 Kč z účtu st-lova vyloučilo, podal st-l odvolání, v němž dovozoval, že svobodným státním zaměstnancům přísluší dle dekr. dv. kanc. z roku 1804 nábytké bez ohledu na to, zda zaměstnanec ten má vlastní nábytek či nikoli; ostatně prý měl st-l nárok na nábytké proto, že v P. měl sbírku obrazů čítající 19 originálů a náklad spojený s opatřením beden, balením obrazů, dopravou a opravou poškozených rámu, převyšuje náklad na dopravu a opravu mládeneckého nábytku. Obrazy jsou součástí nábytku a množství nábytku nemůže býti rozhodným. Nař. rozhodnutím bylo odvolání st-lovo zamítnuto . . .

O stížnosti do rozhodnutí tohoto uvažoval nss takto:

Podle § 3 dekretu dvor. komory ze 13. září 1804 sb. zák. polit. sv. 22. č. 31. str. 135, přísluší státním úředníkům z moci úřední přeloženým za určitých předpokladů vedle diet a náhrady cestovního i nárok na přiznání odškodného za jejich »meubles« (»für ihre Meubles« podle něm. textu), a sice u svobodných ve výši jednoměsíčního, ženatým ve výši dvouměsíčního, ženatým s více než dvěma dětmi pak ve výši tříměsíčního služného.